

er min Feil, skal jeg trøste mig med, at der tillige er en anden Bestemmelse i Loven, som er ham ligesaa meget imod, saa at, selv om vi havde kunnet mødes i dette Punkt, vilde vi — jeg mener ikke ham og mig men ham og Udvalgets samlede Flertal — alligevel ikke have kunnet mødes, nemlig paa Grund af § 8. Men det maa dog være klart for Thinget, at, saaledes som det ærede Medlem nys har udtalt sig, kan der overhovedet ikke være Tale om at mødes med ham i Henseende til § 8; naar han ikke netop kan faae sin Mening om Offeret udtrykt saa skarpt som overhovedet muligt, kan han ikke gaa ind paa Loven, og det uagtet, det har viist sig ved sidste Afstemning over dette enkelte Punkt, at Flertallet i Thinget ikke vil gaa med ham. Jeg skal ikke desto mindre bemærke, at, naar det ærede Medlem har troet, at den Bestemmelse, som netop er bleven indsat for at imødekomme ham, vil være en Hindring for Sognebaandsløserne, saa tager han fuldstændig feil, idet Bestemmelsen tvertimod udtrykkelig udtaler, at Gaver kunne gives og modtages ved alle mulige Leiligheder undtagen for de enkelte bestemte kirkelige Handlinger, der ere nævnte foran i Paragrafen; i alle andre Tilfælde kunne saavel Sognebaandsløserne som alle Andre yde deres Præst, hvad de ønske at yde ham. Men jeg vender tilbage til det, som maa siges at være Hovedpunktet, nemlig Bestemmelsen i § 11, og her maa jeg tilstaa, at det har undret mig en Del, at ærede Medlemmer saa stærkt have udtalt, at jeg skulde have sagt, at der aldeles ingen Forskjel var mellem Udtrykket Bevillingsmagten og Udtrykket Lovgivningsmagten, tagende Bestemmelse ved særlig Lov; det har jeg nemlig aldeles ikke udtalt. Jeg har udtalt to Ting. Jeg har sagt for det Første, at denne Forskjel, saaledes som den opstilles af de Herrer, gjøres langt større, end den i Virkeligheden er, idet Bevillingsmagten ikke indeholder andre Faktorer end Lovgivningsmagten, og at Intet kan bestemmes gennem Bevillingsmyndigheden af Andre eller ved Beslutning af Færre end af dem, der ogsaa maa tage Bestemmelse, naar særlig Lov skal gives. Forskjellen er altsaa ikke den, at der kommer Andre med,

naar der er Tale om Lovgivningsmagten, end der kommer med, naar der er Tale om Bevillingsmagten, men Forskjellen er den — og det er det, jeg sagde —, at der kunde opstaa, naar der blev Tale om at tage Bestemmelse paa en Finantslov, visse konstitutionelle Banffeligheder, som ikke kunne opstaa, naar der er Tale om at tage samme Bestemmelse ved særlige Love. Dernæst sagde jeg, at det for os i dette Tilfælde dog ikke kan være saa overordentlig væsentligt at faae indsat netop Bevillingsmagten, for det Første fordi det dog er høist tvivlsomt, om der overhovedet vil blive Tale om et Overflud, der kan blive Gjenstand for Beslutning, og for det Andet fordi man ikke kan negte, at der virkelig særlig i dette Forhold er Noget, som kan bevæge den lovgivende Magt til at binde sig selv; thi Andet dreier Talen sig ikke om. Det er i Virkeligheden ikke Tilfældet, at der af de omhandlede Ord kan søges Bevis for, at Midlerne ikke skulde være Statens Midler; det skulde da ogsaa være ganske besynderligt, om der skulde kunne findes Bevis for, at Noget ikke skulde være Statens Midler, deri, at der om dette slaas fast, at den lovgivende Magt og netop ingen Anden end den lovgivende Magt kan raade derover og raade uden nogenformhelst Indskrænkning, i hvad Retning den maatte ønske. Nei, der er en anden Grund, hvorfor Bestemmelsen ikke er urimelig, hvorfor der fornuftigvis kan være Tale om, at den lovgivende Magt undtagelsesvis binder sig selv; og det er den Omstændighed, at det ikke er givet og vil aldrig være givet til nogen bestemt Tid, saa længe denne Lov gjælder, om der virkelig er Overflud, og hvor stort eller hvor lidet det mulige Overflud er. Sagen er jo nemlig den, mine Herrer, at der kan et Aar tilsyneladende være Overflud, fordi maasse tilfældigvis i det Aar en hel Del store Embeder ere bleve ledige, hvis Midler skulde anvendes til at dække Tilflud til smaa Embeder eller til Pensioner eller til andre kirkelige Diemed, som først tydelig ses i et følgende Aar. Overfludet viser sig da maasse aldeles ikke at være tilstede eller maasse tilstede med en hel anden Sum, end strax antoges. Under slige Forhold kan der selv med den bedste Villie skjønnes